

Arrest

nr. 200 566 van 1 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE RUYCK
Muinklaan 12
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 augustus 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 oktober 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 september 2012 treedt verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, te Marokko in het huwelijk met E.A., van Belgische nationaliteit.

Op 10 januari 2014 dient verzoekster bij het Belgische Consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, A.E., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 15 mei 2014 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

Op 8 september 2015 dient verzoekster bij het Belgische Consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een tweede aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, A.E., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 24 november 2015 wordt de visumaanvraag goedgekeurd.

Op 14 december 2015 meldt verzoekster zich aan bij de gemeente om zich te laten inschrijven en ze wordt in het bezit gesteld van een attest dat het voorlopig verblijf dekt tot 27 januari 2016 (bijlage 15).

Op 18 maart 2016 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

In december 2016 (8 of 21 december) wordt de echtscheidingsprocedure ingeleid. In een conclusie van de raadvrouw in het kader van deze procedure wordt vermeld dat verzoekster en haar echtgenoot sinds 23 oktober 2016 feitelijk gescheiden leven.

Op 9 februari 2017 deelt het parket van de procureur des Konings aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoekster en haar echtgenoot niet langer op hetzelfde adres wonen sinds november 2016.

Met een schrijven van 17 februari 2017, betekend op 14 maart 2017, wordt verzoekster uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van haar dossier over de eventuele intrekking van haar verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid, en § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ten laatste 30 dagen na de betekening van dat schrijven nieuwe bewijsstukken over te maken.

Op 6 april 2017 legt verzoekster een stukkenbundel neer.

Op 22 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A.

Voornaam: L.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1992

Geboorteplaats: M.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een visumaanvraag waar betrokkene bij aankomst in België een bijlage 15 dd. 14.12.2015 verkreeg in functie van haar echtgenoot, zijnde de heer A. E. (...) (RR xxx). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met haar echtgenoot sinds 18.11.2016. Uit de attesten van het CAW dd 10.01.2017 en 20 03 2017 en het mailbericht dd. 18.11.2016 blijkt dat betrokkene van 15.11 2016 tot 17.05.2017 verbleef bij

'vrouwenopvangcentrum Klemenswerk Vrouwen en Gezinnen'. Deze attesten bevestigen dat het koppel uit elkaar is en niet langer samenwoont.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Op 17.02.2017 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', en die onze dienst moet toelaten na te gaan of betrokkene voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42quater, §4. Deze instructies werden op 14.03.2017 aan betrokkene betekend.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Attest van aanmelding bij inburgering Gent + contract inburgering dd, 12.04.2016; inschrijvingsformulieren Nederlands + deelcertificaat dd, 10.11.2016: gezien het kennen van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat zij heden reeds geïntegreerd is in ons land,
- Inschrijvingsbewijs VDAB dd. 1.12.2016; arbeidsovereenkomsten bij VIO interim (Week: 1, 11, 49, 51, 52) + loonfiches bij werkgever VIO interim voor de periode december 2016 - maart 2017; arbeidsovereenkomst ASAP.be dd, 20.03.2017 + loonfiche periode 20.03.2017 - 26.03.2017; attest van aansluiting bij securex integrity Vrij Sociaal Verzekeringsfonds voor Zelfstandigen dd. 10.04.2017: het feit dat betrokkene werkt vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden. Een tewerkstelling getuigt niet van een zekere mate van integratie die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan. Immers, tewerkstelling is een noodzakelijkheid om te kunnen voorzien in bestaansmiddelen om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden, Betrokkene kan haar werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is en aan de slag is, is het redelijk aan te nemen dat haar leeftijd een terugkeer naar het land van herkomst haar niet hindert.
- Attesten OCMW Gent dd. 9.01.2017 en 16.03.2017 waaruit blijkt dat betrokkene een leefloon werd toegekend voor de periode 23.10.2016 – 31.01.2017, en op datum van 16.03.2017 geen financiële steun ontvangt vanuit het OCMW Gent. Nochtans, uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene voor de periode oktober 2016 - juni 2017 een leefloon heeft verkregen, al dan niet in mindering gebracht door haar tewerkstelling. Bij het verkrijgen van een leefloon kan men bezwaarlijk stellen dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk,.
- Conclusie in procedure persoonlijk onderhoudsgeld dd. 20.02.2017; attesten CAW dd. 20.03.2017, 10.01.2017; brief openbaar ministerie dd. 20.02.2017 inzake familiale moeilijkheden. Op 23.10.2016 werd er aangaande familiale moeilijkheden een proces-verbaal opgemaakt. Echter, dit PV werd niet voorgelegd. Verder werden er ook geen medische attesten voorgelegd die bewijzen dat mevrouw het slachtoffer is van intra-familiaal geweld. Het komt aan betrokkene toe haar aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Verder werd er in het attest van het CAW o.a. verklaard dat de situatie bij haar man onthoudbaar was geworden, het conflict bleek van onverzoeerbare aard waardoor betrokkene niet zomaar kon terug keren naar haar ex-partner en besloot een leven alleen verder uit te bouwen. Echter, van familiaal geweld is nergens sprake. Uit de brief van het openbaar ministerie blijkt dat het onderzoek nog lopende is. Gezien er geen verdere bewijzen werden voorgelegd, er niet wordt aangetoond dat de heer A. E. (...) veroordeeld werd betreffende familiaal geweld kan er niet gesteld worden dat betrokkene het slachtoffer is van familiaal geweld.

Aangezien uit het geheel van deze stukken niet aangetoond is dat er effectief sprake is van familiaal geweld, kunnen we stellen dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing op deze situatie.

Wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1° kunnen we stellen dat betrokkene en haar ex- echtgenoot gehuwd zijn 19.09.2012 te Marokko, betrokkene sedert 14.12.2015 haar verblijfplaats had bij haar echtgenoot te Gent, de partijen feitelijk gescheiden zijn sedert 18.11.2016 kunnen we niet stellen dat betrokkenen 3 jaar gehuwd/samenwonend zijn waarvan 1 jaar in het Rijk.

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers zoals eerder aangehaald dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.

Wat betreft de sociale en culturele integratie, blijkt zoals hierboven omschreven dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België (...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In de synthesememorie voert verzoekster een eerste en een tweede middel aan die als volgt luiden:

"Eerste middel: schending van de materiële motiveringsplicht

De Raad is, met betrekking tot de materiële motiveringsplicht in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van zijn aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 12 oktober 2007 nr. 2563).

1. Overeenkomstig artikel 42quater, §1,4° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht worden beëindigd indien binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is en die verblijft in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer zoals in casu het huwelijk met de burger van de Unie die zij vervoegd hebben wordt ontbonden.

Enkele uitzonderingen werden evenwel opgenomen onder §4 van datzelfde artikel die op deze zaak van toepassing zijn, namelijk: "1° indien het huwelijk... bij aanvang van de gerechtelijk procedure tot ontbinding... ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minsten één jaar in het Rijk en 4° indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonde tijdens het huwelijk... het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398... van het Strafwetboek.

a) Uitzondering 4°

Voor mevrouw haar komst naar België door middel van een visum gezinshereniging heeft haar echtgenoot, de heer A. (...), haar verschillende keren opgezocht en brachten zij weken samen door. Op een bepaald moment kwam toen reeds meneer zijn onvoorspelbare karakter naar boven wanneer hij haar gedurende een jaar in de steek liet. Dit was voor mevrouw A. (...) zeer belastend rekening houdend met de Marokkaanse cultuur.

Uiteindelijk heeft meneer zich bedacht en hebben beide echtgenoten zich kunnen verzoenen. Het koppel was gelukkig en mevrouw A. (...) kwam uiteindelijk naar België via een visum gezinshereniging. Het huwelijk verliep in België evenwel volledig anders dan het huwelijk tot dan toe in Marokko. Mevrouw A. (...) kwam terecht in een smerig huis en kwijnde weg onder de terreur van haar echtgenoot van wie zij op dat moment volledig afhankelijk was. Haar echtgenoot bedreigde haar, was agressief, sloeg haar en misbruikte haar seksueel. Bovendien was meneer A. (...) ook abnormaal jaloers en controlerend. Bij zijn vertrek naar het café sloot hij haar op. Vanuit zijn café kon hij haar surveilleren door middel van camera's aangebracht in de woning. Haar enige vrijheid waren de lessen Nederlands waarbij hij haar

telkens bracht en ophaalde om de controle te behouden. De situatie was voor mevrouw A. (...) kortom onleefbaar.

Op 23 oktober 2016 liep de emmer over en moest de politie tussenbeide komen (P. V. (...)). De situatie was dermate schrijnend dat de politie mevrouw A. (...) naar het crisisopvangcentrum De Schelp heeft gebracht. Zij is daar gebleven tot 16 november 2016 (Stuk 2), waarna zij is verhuisd naar een opvangcentrum voor vrouwen, zijnde Klemenswerk.

Tegenpartij beweert verkeerdelijk dat er geen bewijs van familiaal geweld werd voorgelegd en heeft bovendien geen rekening willen houden met de feitelijke gegevens van deze zaak.

o In de eerste plaats werd een attest voorgelegd van een verklaring op eer door W. V. (...), een hulpverlener bij CAW Oost-Vlaanderen, waar zij hulp zocht terwijl zij inburgering en Nederlandse les volgde (Stuk 4).

Zij werd namelijk door het Volwassenenonderwijs (waar men vaststelde dat er iets aan de hand was) doorverwezen naar het CAW. Hij stelt: "Betrokkene getuigde op 21/06/2016 op onze dienst over haar huwelijk. Betr getuigde over interfamiliaal geweld, over de vernederende behandelingen en het weinige respect en vrijheid die haar echtgenoot haar gunde". Dit toont aan dat mevrouw A. (...) in tempore non suspecto reeds hulp zocht omwille van het agressieve gedrag van haar echtgenoot. Tegenpartij is evenwel volledig voorbij gegaan aan deze verklaring en heeft in deze haar materiële motiveringsplicht aldus miskend.

o Ten tweede heeft mevrouw A. (...) nooit naar een arts kunnen of durven gaan uit angst voor represailles vanwege haar echtgenoot.

o Ten derde verwijt de tegenpartij dat er geen verdere bewijzen, noch een veroordeling van de heer A. (...) werden voorgelegd. Nochtans werd een brief van het openbaar ministerie (stuk 5) neergelegd waaruit blijkt dat een verzoek ter verkrijging van bewijs werd afgewezen. Op 12 oktober 2017 werd nogmaals een brief verstuurd naar de Procureur des Konings met de vraag om toelating te krijgen tot het dossier (stuk 6). Dit echter zonder resultaat. Het vooronderzoek is immers nog aan de gang, waardoor er geen toelating om inzage noch afschrift afgeleverd wordt zolang het dossier niet afgesloten is. Aldus gaat het hier om een situatie van overmacht waardoor geen verder bewijs kan worden voorgelegd.

o Ten slotte heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 24 januari 2011 (Arrest nr. 54 788) zelf gesteld dat huiselijk geweld kan worden bewezen aan de hand van onder andere een proces-verbaal of de opvang in een vluchthuis (Stuk 7). In casu werd dit bewijs geleverd.

Bijgevolg bevindt cliënte zich in een uitzonderingssituatie overeenkomstig artikel 42quater, §4,4° van de Wet van 15.12.1980. Tegenpartij is dan ook onredelijk in haar zeer beperkte interpretatie van bewijs van huishoudelijk geweld.

Bovendien weigert tegenpartij rekening te houden met het geval van overmacht gezien het feit dat mevrouw A. (...) omwille van een lopend vooronderzoek geen toegang heeft tot het dossier betreffende huishoudelijk geweld lopende tegen de heer A. (...)

2. Artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij het beëindigen van het verblijf rekening moet houden met onder ander de "economische situatie, de sociale- en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

De inschrijving bij de VDAB dd. 1.12.2016 (stuk 8), de arbeidsovereenkomsten en loonfiches bij VIO Interim (december 2016-maart 2017) (stuk 9) loonbrief ASAP (20 maart 2017-26 maart 2017) (stuk 10), de loonbrieven van Amby dienstencheques (juli 2017 - augustus 2017) (stuk 11), loonbrief bij t- interim (31 juli-6 augustus) (stuk 12) en de arbeidsovereenkomst en loonbrief bij B. M. (...) (19 september 2017 -18 augustus 2018) (stuk 13) tonen de economische integratie aan van mevrouw. Daarenboven was mevrouw gedurende de periode 4 april 2017 tot 30 juni 2017 ook nog eens zelfstandig in hoofdberoep (stuk 14).

Mevrouw A. (...) heeft kort een beroep moeten doen op het OCMW gedurende de periode dat zij in het crisisopvangcentrum en later Klemenswerk werd opgenomen (stuk 3). Toen mevrouw aan het werk kon heeft zij geen beroep meer gedaan op een uitkering.

Mevrouw A. (...) heeft sindsdien voortdurend en keihard gewerkt om in haar eigen onderhoud te kunnen voorzien. Haar huidige werkgever is zelfs dermate tevreden met mevrouw A. (...) haar werk en omgang met de klanten dat hij haar een jaarcontract heeft aangeboden.

Het attest van aanmelding en het contract dd. 12 april 2016 bij Inburgering Gent (stuk 15), het certificaat van de opleiding Nederlands Tweede Taal dd. 10 november 2016 (stuk 16) en het inschrijvingsbewijs voor de opleidingen Nederlands Tweede taal voor de schooljaren 2016-2017 en 2017-2018 (stuk 17) tonen de sterke wil van mevrouw om het Nederlands machtig te worden.

Bovendien spreekt mevrouw ook nog eens vloeiend Frans en Duits waardoor zij reeds twee van onze drie landstalen perfect beheerst.

Mevrouw werkt momenteel in een kledingwinkel waar zij voortdurend in contact staat met klanten en uiteraard ook moet kunnen communiceren met hen. Hier slaagt zij duidelijk goed in gezien het feit dat haar werkgever haar een jaarcontract heeft aangeboden.

Ten slotte is het voor mevrouw rekening houdend met de Marokkaanse cultuur allerm minst evident om terug te keren naar haar land van oorsprong. Gezien het feit dat zij als een gescheiden vrouw (die haar maagdelijkheid kwijt is) terugkeert, zal zij daar worden behandeld als een outcast en de schande van de familie. Bovendien heeft mevrouw nog amper banden met haar land van afkomst aangezien zij op jonge leeftijd getrouwd is en haar land verliet.

De sociale en culturele integratie van mevrouw kan op basis van voorgaande niet worden ontkend. Zij beheerst de drie landstalen, is hoog opgeleid in Marokko (stuk 18) en is volop aan het verder studeren om haar Nederlands aan te scherpen opdat zij zich nog beter zou kunnen integreren.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid is het aan de minister of zijn gemachtigde om met deze feitelijke omstandigheden rekening te houden. Tegenpartij heeft evenwel geen rekening willen houden met deze feitelijke gegevens.

Tegenpartij had minstens om bijkomende informatie kunnen vragen met betrekking tot het familiaal geweld en de sociale en culturele integratie van mevrouw teneinde een zicht te krijgen op het geheel van feitelijke gegevens om zo tot een correcte en redelijke beoordeling te komen.

Aldus kan worden besloten dat tegenpartij de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

II.b.2. Tweede middel: schending van de zorgvuldigheidsplicht

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken" (RvV27 januari 2016, nr. 160 814).

Zoals eerder vermeld heeft tegenpartij geen aandacht besteed aan de voorgelegd verklaring op eer door de heer W. V. (...), hulpverlener bij CAW Oost-Vlaanderen (stuk 4).

Deze verklaring is nochtans een doorslaggevend bewijsstuk aangezien dit aantoonde dat mevrouw reeds in tempore non suspecto op zoek was naar hulp betreffende het familiale geweld vanwege haar echtgenoot.

De heer V. (...) heeft tevens geen belang bij het afleggen van een verkeerdelijk verklaring, waardoor deze verklaring niet in twijfel kan worden getroffen.

Gezien het feit dat tegenpartij heeft nagelaten deze verklaring in ogenschouw te nemen, heeft zij in deze de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Daarenboven heeft tegenpartij geen rekening willen houden met de brief van het openbaar ministerie (stuk 5) waarin duidelijk wordt gesteld dat gezien het vooronderzoek nog lopende is er geen inzage noch afschrift wordt afgeleverd betreffende het dossier tegen de heer A. (...).

Aldus toont het feit dat tegenpartij verwijst naar een gebrek aan verdere bewijzen en een gebrek aan veroordeling van de heer A. (...) wegens familiaal geweld aan dat de beslissing van tegenpartij onzorgvuldig werd voorbereid en geen rekening houdt met de feitelijke gegevens. Tegenpartij had op zijn minst bijkomende informatie kunnen opvragen.

Gelet op het voorgaande is het duidelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing helemaal niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding. Integendeel, de bestreden beslissing werd gestoeld op voorbarige conclusies zonder rekening te houden met alle voorgelegde stukken."

Mevrouw A. (...) herneemt bovenstaande argumenten in haar syntheseseminarie."

Vervolgens formuleert verzoekster in deze syntheseseminarie volgende repliek op de nota van de verwerende partij:

"II.b. In antwoord op de nota met opmerkingen

- Artikel 42quater, §4,4° Vreemdelingenwet

1. In de eerste plaats wordt het voorgelegde bewijs van mevrouw A. (...) ter staving van het familiale geweld volledig miskend. Het is duidelijk dat men enkel genoeg wenst te nemen met het bewijs voortvloeiend uit een gerechtelijke procedure of een doktersattest. Hierbij verliest men de kwetsbare positie van het slachtoffer in casu volledig uit het oog.

Zoals eerder uiteengezet vertoonde de heer A. (...) bijzonder controlerend en agressief gedrag. In het verleden is de heer A. (...) reeds 2 maal met het gerecht in aanmerking gekomen voor slagen en verwondingen, zijnde in 2007 en in 2009. Dat de heer A. (...) een opvliegend temperament heeft staat vast zoals blijkt uit het PV van 23.10.2016 (stuk 20).

Tegenpartij blijft vasthouden aan de vereiste van ofwel een doktersattest ofwel een gerechtelijke veroordeling. Beide waren in casu onmogelijk te verkrijgen voor mevrouw.

Wat betreft het doktersattest moet rekening worden gehouden met de positie van afhankelijkheid waarin mevrouw A. (...) zich bevond. Zij is naar België gekomen om zich bij haar man te voegen. Haar man heeft gepoogd haar op alle manier te isoleren en afhankelijk te houden. Zo liet hij haar onder andere niet toe om contact te hebben met andere familieleden hier in Gent.

Bijgevolg had mevrouw enkel haar man die bijzonder controlerend en agressief was. Eenvoudigweg meedelen dat zij naar de dokter ging of zelfs een excuus verzinnen om toch bij een dokter langs te kunnen gaan was uitgesloten voor mevrouw. Zij wist niet waar naartoe, de heer A. (...) sloot haar 's avonds bij zijn vertrek naar het café op, kon haar controleren vanuit het café en als zij al eens buiten ging was de heer A. (...) steeds mee. Het risico op ontdekking en represailles was voor haar te groot. Aldus heeft zij geen dokter kunnen raadplegen ter vaststelling van het geweld.

Tegenpartij stelt dat mevrouw A. (...) ook naar een dokter kon gaan als zij naar het CAW is kunnen gaan. Tegenpartij gaat hier voorbij aan het feit dat mevrouw A. (...) werd doorverwezen naar het CAW door het Volwassenonderwijs waar zij les volgde.

De hulpverlener van het CAW stelt: "Mevrouw A. L. (...) werd door het Volwassenonderwijs, waar zij een cursus Nederlands voor Anderstaligen volgde, doorverwezen naar onze dienst, CAW Oost-Vlaanderen, Transithuis. Betrokkenen getuigde op 21/06/2016 op onze dienst over haar huwelijk. Betr getuigde over interfamiliaal geweld, over de vernederende behandelingen en het weinige respect en vrijheid die haar echtgenoot haar gunde".

Met andere woorden wist mevrouw A. (...) eindelijk waar zij terecht kon en kon zij haar verhaal in vertrouwen delen met iemand. Anderzijds heeft zij dit tijdens een moment waarop zij les had kunnen doen, waardoor de argwaan van haar echtgenoot niet werd gewekt.

Tegenpartij weigert evenwel rekening te houden met zowel de vorm als de inhoud van deze verklaring op eer door een derde, gespecialiseerd in slachtofferhulpverlening.

2. Bovendien houdt tegenpartij geen rekening met de diverse mogelijke vormen van partnergeweld. Onder partnergeweld kan immers worden verstaan: beledigingen, kritiek, kleinering om daden en woorden, controle van relaties, poging om contacten met familie en vrienden te beperken, weigeren te praten of te overleggen, intimidatie, inpalmen van inkomens, gooien met voorwerpen, duwen, brutaal aanpakken, slaan, bedreiging met een wapen, de toegang tot de woning verhinderen, opsluiten, aan de deur zetten, ontorende of vernederende seksuele voorstellen, gedwongen seksuele aanrakingen of betrekkingen¹. Elk van deze daden heeft tot gevolg schade te berokkenen aan de lichamelijke of fysieke integriteit of aan de vrijheid van een persoon of de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid ernstig in gevaar brengt.

Art. 42quater, §4,4° heeft het over bijzonder schrijnende situaties en haalt geweld in de familie expliciet aan. Elk van bovenstaande daden kunnen worden gekwalificeerd als daden van geweld. Het is niet aan tegenpartij om het begrip geweld in de familie te gaan herleiden en ernstig te beperken tot daden van geweld die duidelijk zichtbaar en bijgevolg eenvoudig te bewijzen zijn. De opsluiting waarnaar mevrouw bijvoorbeeld verwijst kan niet eenvoudig worden bewezen.

3. Een gerechtelijke veroordeling vereist dat mevrouw klacht zou neerleggen tegen haar echtgenoot. Gezien haar afhankelijke positie kan dit door tegenpartij allerm minst als vanzelfsprekend worden beschouwd.

Zoals eerder vermeld heeft de politie zich op zondag 23 oktober 2016 naar de echtelijke woonplaats van het koppel moeten begeven. Ter plaatse stelt de politie vast "dat haar huid een rood verkleurd ter hoogte van de linkerschouder en de linkerbovenarm". De heer A. (...) geeft vervolgens toe aan de politie dat hij mevrouw A. (...) geduwd zou hebben. Hij stelt evenwel dat het mevrouw haar eigen schuld zou zijn en ziet geen graten in zijn gedrag. Het was immers geen slag volgens hem (stuk 20).

Voorgaande toont het gebrek aan schuldgevoel en de minimaliserende houding van de heer A. (...) ten opzicht van fysiek geweld ten aanzien van mevrouw A. (...).

De heer A. (...) is bovendien reeds gekend bij het de gerechtelijke diensten voor fysiek geweld, met name 2 verschillende feiten van slagen en verwondingen gepleegd in 2007 en in 2009. De seponering van het huidig dossier door het parket wegens onvoldoende bewijzen ten laste van de heer A. (...) toont aan hoe klein de kans van slagen is in dergelijke situaties. Mevrouw A. (...) had onvoldoende sluitend bewijs voor handen en de heer A. (...) zou bij hoog en laag blijven ontkennen.

Mevrouw vreesde dan ook voor represailles en haar afhankelijke positie verhinderde haar om klacht in te dienen bij de politie.

Tegenpartij had minstens het politieel onderzoek moeten afwachten teneinde mevrouw A. (...) de kans te geven alle relevante documenten en informatie te kunnen voorleggen. Het onderzoek bevat noodzakelijke informatie in verband met het partnergeweld. Tegenpartij is zelf vragende partij naar bewijs van familiaal geweld aan de hand van pv's, een gerechtelijke veroordeling of medische attesten. Toch heeft tegenpartij mevrouw A. (...) niet de kans gegeven het onderzoek af te wachten. Door het politieel onderzoek af te wachten, had tegenpartij haar beslissing kunnen steunen op alle relevante

feiten en stukken in dit dossier. Bijgevolg schiet tegenpartij OP deze wijze tekort in haar zorgvuldigheidsplicht.

4. Bovendien rust er in het algemeen nog steeds een taboe op familiaal geweld. Zo zou minder dan 20% van de slachtoffer partnergeweld aangeven bij de politie op basis van een onderzoek door het Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen². In casu moet inzonderheid rekening worden gehouden met de bijzonder kwetsbare positie van mevrouw A. (...) die in alle opzichten afhankelijk was van haar echtgenoot.

5. Tegenpartij is wel zeer licht over deze feiten gegaan en weigert rekening te houden met elk ander bewijs dan een doktersattest of een gerechtelijke vaststelling.. Hierbij gaat zij volledig voorbij aan de kwetsbare posities van de slachtoffers in het geval van huishoudelijk geweld en gaat zij bijna zo ver om het slachtoffer te culpabiliseren.

Bijgevolg kan worden besloten dat tegenpartij zeer selectief is geweest met de feitelijke gegevens waar zij wel en niet rekening mee wou houden. Zij weigert rekening te houden met de politionele tussenkomst dd. 23.10.2016 waar de heer A. (...) toegeeft haar minstens geduwd te hebben. Ook het verblijf van mevrouw A. (...) in het crisisopvangcentrum toont haar kritieke situatie voldoende aan en houdt minstens het vermoeden in van familiaal geweld. Daarna verbleef mevrouw A. (...) tevens in een opvangcentrum voor vrouwen, zijnde Klemenswerk.

Nochtans blijkt uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 januari 2011 dat tegenpartij zelf reeds heeft voorgesteld in een zaak van 2010 om het bewijs van huishoudelijk geweld te leveren aan de hand van onder andere de opvang in een vluchthuis. Aldus kan redelijkerwijze van tegenpartij worden verwacht dat zij minstens rekening houdt met enerzijds de crisisopvang en anderzijds de opvang in Klemenswerk van mevrouw A. (...) als feitelijk element in deze zaak.

6. Bovendien heeft mevrouw ook een attest voorgelegd van een verklaring op eer door een hulpverlener bij het CAW Oost-Vlaanderen, met name de heer W. V. (...). Dit attest bewijst dat mevrouw reeds in tempore non suspecto hulp heeft gezocht voor het interfamiliaal geweld vanwege haar echtgenoot. De verklaringen die ze hier doet stroken met de verklaringen die zij later doet aan de politie, namelijk het vernederen, het ontnemen van vrijheid en het gebrek aan respect door haar echtgenoot.

Tegenpartij weigert rekening te houden met deze verklaring op eer. Hoewel de verklaring inderdaad eenzijdig door mevrouw werd afgelegd moet minstens rekening gehouden worden met het moment waarop deze verklaring door mevrouw werd gedaan. Dit was immers 5 maanden voorafgaand aan de politionele tussenkomst. Aldus was er toen nog geen sprake van een formele tussenkomst van diensten, noch van een echtscheiding.

7. Het feit dat de heer A. (...) diegene is die de echtscheidingsprocedure heeft opgestart vormt nog maar eens het bewijs van de dynamiek binnen de relatie. Opnieuw wil de heer A. (...) de controle bewaren en geeft hij op deze manier uiting aan zijn dominante gedrag.

8. Op basis van voorgaande kan worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht aangezien tegenpartij onvoldoende rekening heeft gehouden met de feitelijke gegevens van deze zaak en onredelijk tot het besluit is gekomen dat artikel 42quater. §4.4° niet van toepassing is op deze zaak.

Meer bepaald heeft tegenpartij de zorgvuldigheidsplicht geschonden door te weigeren het politioneel onderzoek af te wachten. Hierdoor kon zij haar beslissing niet steunen op alle relevante gegevens en dienstige stukken in het dossier.

Bovendien kan deze weigerachtige houding van tegenpartij bezwaarlijk als redelijk worden beschouwd. Essentiële feitelijke gegevens ontbraken doordat tegenpartij mevrouw niet de tijd wou geven het politioneel onderzoek af te wachten. Zij heeft deze beslissing op geen enkele wijze gemotiveerd. Aldus kan worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht en de motiveringsplicht overeenkomstig artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

- Art. 42quater, §1, laatste lid Vreemdelingenwet

9. In de beslissing van tegenpartij dd. 22.08.2017 kunnen verschillende discrepanties worden teruggevonden.

In de eerste plaats stelt tegenpartij dat "gezien het kennen van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat zij heden reeds geïntegreerd is in ons land." Nochtans tonen de diverse voorgelegde documenten weldegelijk de onophoudelijke inspanningen van mevrouw A. (...) aan om het Nederlands machtig te worden. Zij is steeds naar de Nederlandse les gegaan en heeft reeds grote sprongen voorwaarts gemaakt. Mevrouw is dan ook hoogopgeleid in haar land van afkomst waardoor zij snel bijleert.

Daarnaast is zij reeds de twee andere landstalen machtig, waardoor een vlotte communicatie in het dagelijkse leven absoluut geen probleem vormt. Dit heeft de integratie van mevrouw A. (...) alleen maar bespoedigd. Bovendien wordt in de nota met opmerkingen onderkend dat mevrouw A. (...) weldegelijk

de benodigde inspanningen heeft geleverd: "Ondanks de inspanningen van verzoeken partij om zich in België te integreren, dient er vastgesteld te worden dat verzoekende partij hier nog maar twee jaar verblijft...". Het probleem vormt bijgevolg niet langer de voldoende grote inspanningen, als wel de duurtijd van haar verblijf.

Bovendien stelt men dat het feit dat mevrouw een vaste tewerkstelling heeft los staat van de mate waarin mevrouw A. (...) reeds geïntegreerd is. Desalniettemin stelt tegenpartij kort daarna dat het feit dat mevrouw A. (...) gedurende een korte periode een leefloon kreeg bezwaarlijk aantoonde dat mevrouw op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk. Aldus spreekt men zichzelf ronduit tegen. Enerzijds zou de tewerkstelling van weinig betekenis zijn en zelfs in haar nadeel werken, anderzijds zou het gebrek aan tewerkstelling het bewijs vormen van een gebrek aan integratie. Bijgevolg kan moeilijk worden aangenomen dat tegenpartij op basis van dergelijke contradictoire redeneringen tot een redelijk besluit kon komen. noch dat deze beslissing op een zorgvuldige wijze werd voorbereid.

Verder toont de vaste tewerkstelling van mevrouw in een kledingwinkel haar integratie wel degelijk aan. Zij staat dagelijks in contact met lokale klanten met wie zij ook vlot moet kunnen communiceren. Moest dit problematisch zijn had men haar geen vaste tewerkstelling aangeboden.

10. Gezien het feit dat het huwelijk tot stand is gekomen met de tussenkomst van beide families, is het weldegelijk problematisch voor mevrouw A. (...) om steun van haar familie te krijgen. Zij heeft haar familie teleurgesteld en keert vervolgens met lege handen terug naar huis als een gescheiden vrouw. Gescheiden vrouwen worden in de Marokkaanse cultuur negatief bekeken. Dit doordat in de Marokkaanse cultuur nog steeds een belangrijke link wordt gelegd tussen de maagdelijkheid en het huwelijk. Zo is het onder andere zeer moeilijk voor een gescheiden vrouw om na de scheiding nog een partner te vinden. Voor mannen ligt dit veel uiteraard anders.

11. Mevrouw A. (...) ontkent niet dat haar verblijf van vrij korte duur was. Desondanks is zij er in geslaagd om zichzelf het Nederlands machtig te maken, sociaal en cultureel te integreren in het Rijk en economisch zelfstandig te worden. Art. 42quater, §1, laatste lid bevat geen vereiste minimumduur van verblijf. Dit artikel somt een divers aantal voorwaarden op waarmee in het geheel rekening moet worden gehouden. Mevrouw A. (...) heeft dan ook voldoende stukken aangebracht waarmee rekening kan worden gehouden in het kader van artikel 42quater, laatste lid Vreemdelingenwet.

12. Op basis van het voorgaande kan worden besloten dat de zorgvuldigheid van tegenpartij vereist om haar beslissing te steunen op alle gegevens van het dossier. Tegenpartij is evenwel zeer selectief geweest. waardoor kan worden besloten tot een schending van deze zorgvuldigheidsplicht.

Daarnaast tonen de contradicties in de motivering van tegenpartij een gebrek aan duidelijke motivering en correcte beoordeling aan. Aldus heeft tegenpartij ook de materiële zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Artikel 42quater, §4,1°

Mevrouw A. (...) is België binnengekomen op 8 december 2015 zoals blijkt uit een kopie van haar paspoort (stuk 21). Tegenpartij is hiervan op de hoogte aangezien zij mevrouw A. (...) een visum heeft gegeven en toegang tot het grondgebied heeft verleend. Desondanks blijft tegenpartij vaag over de juiste datum van mevrouw haar aankomst in het Rijk door te stellen dat tegenpartij "medio december 2015" naar België kwam. De exacte datum van mevrouw haar aankomst in België is evenwel 8 december 2015.

Het verzoekschrift ter inleiding van de echtscheiding dateert van 8 december 2016 (stuk 22).

Aangezien dit de aanvang van de gerechtelijke procedure inhoudt, kan worden besloten dat mevrouw haar huwelijk weldegelijk net binnen de termijn van 1 jaar in het Rijk valt.

Op basis van voorgaande kan worden besloten dat artikel 42quater, §4,1° van toepassing is en kan worden besloten tot een schending van de zorgvuldigheidsplicht door tegenpartij. Had tegenpartij haar beslissing zorgvuldig voorbereid en gestoeld op correcte feitenvinding had zij redelijkerwijze tot het inzicht moeten komen dat mevrouw onder de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater, §4,1° valt."

3.1.2. In de nota had de verwerende partij het volgende gerepliceerd op de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

"In een eerste en tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang van beide middelen acht verweerder het aangewezen beide middelen tegelijk te behandelen.

Betreffende de materiële motivering laat verweerder vooreerst gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

In een eerste onderdeel is verzoekende partij de mening toegedaan dat zij onder de toepassingsgevallen van art. 42quater, §4, 1° of 4° van de Vreemdelingenwet zou vallen.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden diende te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), en dit in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling stipuleert als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [binnen vijf jaar] na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)”

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht werd vastgesteld dat er geen sprake meer was van gezamenlijke vestiging.

Uit het administratief dossier, en in het bijzonder uit de attesten van het CAW dd. 10.01.2017 en 20.03.2017 en het mailbericht dd. 18.11.2016, blijkt immers dat verzoekende partij minstens sedert 18.11.2016 de echtelijke woning verlaten heeft daar zij in het vrouwenopvangcentrum Klemenswerk Vrouwen en Gezinnen verbleef. Er is thans ook een echtscheidingsprocedure opgestart.

Verzoekende partij ontkent het bovenstaande niet en verklaart in het inleidend verzoekschrift reeds van 23.10.2016 de echtelijke woning te hebben verlaten.

Het is aldus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat er minstens sinds 18.11.2016 geen gezinscel meer is, en conform artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij beweert evenwel dat zij onder de toepassingen zou vallen van de uitzonderingsbepalingen in artikel 42quater, §4, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder merkt vooreerst op dat verzoekende partij uitdrukkelijk op 14.03.2017 werd uitgenodigd om de nodige bewijzen voor te leggen dat zij onder een van deze uitzonderingsbepalingen zou vallen.

Dit deed zij middels een schrijven van haar advocaat dd. 06.04.2017.

Betreffende art. 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet legde verzoekende partij een attest van het CAW Oost-Vlaanderen en een brief van en naar het Openbaar Ministerie voor.

Het attest dd. 10.01.2017 betreft een verklaring op eer, die louter op basis van de verklaringen van verzoekende partij werd opgesteld.

Dit stuk is dan ook niet van aard aan te tonen dat verzoekende partij werkelijk het slachtoffer is geweest van familiaal geweld. De oprechtheid van deze verklaringen kunnen immers niet worden nagegaan.

De bewering dat verzoekende partij uit angst niet naar een arts zou gegaan zijn, is bovendien niet ernstig. Uit voormeld attest blijkt immers dat verzoekende partij wel zelf naar het CAW Oost-Vlaanderen is kunnen gaan, zonder enige represailles vanwege haar echtgenoot. Dat verzoekende partij geen enkel medisch stuk kan voorleggen, spreekt dan ook boekdelen.

Er zou thans een politieel onderzoek naar familiaal geweld lopende zijn. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat zij een klacht zou hebben ingediend.

Integendeel blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald uit het schrijven van het Openbaar Ministerie dd. 12.09.2017, dat er ambtshalve een onderzoek werd gestart op basis van de verklaringen van verzoekende partij in het kader van het onderzoek naar de schijnrelatie met dhr. A. (...).

In voormeld stuk staat vermeld:

“Beide personen verwijten elkaar veel. Ze geven elkander de schuld van het mislopen van de relatie.”

Tot op heden ligt er geen enkel objectief bewijs voor dat verzoekende partij het slachtoffer zou geweest zijn van familiaal geweld. Terwijl zowel verzoekende partij, als haar echtgenoot elkaar van alles verwijten. De beweringen van verzoekende partij vallen terug op haar eigen, eenzijdige verklaringen, terwijl zij geen enkele klacht heeft ingediend of medische hulp heeft moeten ondergaan.

Het is hierbij frappant dat het dhr. A. (...) de echtscheidingsprocedure heeft opgestart, en niet verzoekende partij.

Het is in het licht van het voorgaande dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat zij onder het

toepassingsgebied van art. 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet zou vallen. Dit wordt ook zo uitdrukkelijk in de bestreden beslissing gemotiveerd.

Verweerder benadrukt hierbij dat het aan verzoekende partij toekomt dit bewijs te leveren, waarin zij niet slaagt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris nam wel degelijk kennis van de voorgelegde stukken, doch besloot dat "uit het geheel van deze stukken niet aangetoond is dat er effectief sprake is van familiaal geweld". Uit de bestreden beslissing volgt expliciet dat de gemachtigde rekening hield met het attest van het CAW Oost-Vlaanderen dd. 10.01.2017 en de brief van het Openbaar Ministerie dd. 20.02.2017.

Zoals in het arrest waarnaar verzoekende partij verwijst, hield de gemachtigde wel degelijk rekening met het politieel onderzoek, doch stelde deze vast dat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat zij het slachtoffer is van familiaal geweld.

De kritiek van verzoekende partij kan dan ook niet aangenomen worden.

Betreffende art. 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet laat verweerder gelden dat niet aan de voorwaarden van dit artikel is voldaan.

Voormeld artikel luidt:

"1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;"

In casu kwam verzoekende partij medio december 2015 naar België, terwijl de aanvang van de procedure tot ontbinding van het huwelijk van 30 november 2016 dateert. Zij wonen tevens sinds 23.10.2016 op een afzonderlijk adres.

Er is dan ook niet voldaan aan de voorwaarden van voormeld artikel.

Verzoekende partij is niet ernstig waar zij stelt dat er mag verwacht worden dat toepassing zou gemaakt worden van deze uitzonderingsbepaling omdat zij maar net buiten de termijnvoorwaarde zou vallen.

De wet vermeldt immers uitdrukkelijk dat het huwelijk minstens een jaar in het Rijk moet hebben geduurd. Dit is een werkelijke minimumvereiste, waaraan verzoekende partij niet voldoet.

Verzoekende partij valt dan ook niet onder het toepassingsgebied van voormeld artikel.

In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voor dat art. 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet zou geschonden zijn.

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveerde dienomtrent:

"(...)."

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris geen toepassing heeft gemaakt van de uitzonderingsbepaling vervat in art. 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris hield rekening met de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoekende partij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Ondanks de inspanningen van verzoekende partij om zich in België te integreren, dient er vastgesteld te worden dat verzoekende partij hier nog maar twee jaar verblijft, waarvan nog geen één jaar in het kader van haar huwelijk.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht geoordeeld dat het verblijf van verzoekende partij in België niet duurzaam genoeg is om toepassing te maken van de uitzonderingsbepaling.

Verzoekende partij blijkt de Raad in haar inleidend verzoekschrift uit te nodigen te oordelen dat toepassing moet gemaakt worden van art. 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Daartoe is de Raad evenwel niet bevoegd.

De Raad kan slechts vaststellen of de gemachtigde op basis van de juiste feitelijke gegevens tot zijn besluit is gekomen en dit niet kennelijk onredelijk is. In casu toont verzoekende partij evenwel niet aan dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden, terwijl in het licht van het voorgaande het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde is om tot zijn besluit te komen.

De beweringen van verzoekende partij dat zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst uit schande kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat zij niet zou kunnen terugkeren.

Terwijl uit het administratief dossier blijkt dat het huwelijk van verzoekende partij met de tussenkomst van beide families tot stand is gekomen (zie mail Openbaar Ministerie dd. 12.09.2017). Er mag dan ook verwacht worden dat verzoekende partij nog steeds op de steun van haar familie mag rekenen.

Verzoekende partij is ook niet ernstig waar zij voorhoudt dat zij geen banden meer zou hebben omdat zij op jonge leeftijd Marokko zou zijn verlaten. Verzoekende partij verbleef tot haar zeventiende in haar land van herkomst en verblijft thans twee jaar in België.

Er kan dan ook gesteld worden dat verzoekende partij meer banden met haar land van herkomst heeft dan met België.

De gemachtigde hield rekening met de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoekende partij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, doch oordeelde geheel terecht dat deze niet van aard zijn dat verzoekende partij niet naar haar land van herkomst dient terug te keren.

Verzoekende partij maakt geen schending van de materiële motiveringsplicht, noch het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

De middelen zijn ongegrond. Deze kunnen niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42^{quater}, § 1, 4° en § 4, 1° en 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er een einde wordt gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster omdat de relatie voorbij is, er geen gezamenlijke vestiging meer is, het koppel uit elkaar is en niet langer samenwoont. Verzoekster was niet gehuwd/samenwonend gedurende drie jaar waarvan één jaar in het Rijk, nu zij op 19 september 2012 in Marokko huwde, sedert 14 december 2015 haar verblijfplaats had in Gent bij haar echtgenoot en zij feitelijk gescheiden zijn sedert 18 november 2016. Tevens wordt gemotiveerd dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet wordt aangetoond dat er effectief sprake is van familiaal geweld.

Gelet op het voorgaande kan verzoekster niet worden bijgetreden waar zij voorhoudt dat de beslissing op geen enkele wijze werd gemotiveerd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonde tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

(...)"

3.1.3.3. Verzoekster betwist dat zij niet onder de toepassing van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet valt. Zij werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verkeerdelijk heeft vastgesteld dat er geen bewijs van familiaal geweld werd voorgelegd en geen rekening heeft willen houden met de feitelijke omstandigheden van de zaak.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het (vermeende) familiale geweld als volgt overwogen:

"- Conclusie in procedure persoonlijk onderhoudsgeld dd. 20.02.2017; attesten CAW dd. 20.03.2017, 10.01.2017; brief openbaar ministerie dd. 20.02.2017 inzake familiale moeilijkheden. Op 23.10.2016 werd er aangaande familiale moeilijkheden een proces-verbaal opgemaakt. Echter, dit PV werd niet voorgelegd. Verder werden er ook geen medische attesten voorgelegd die bewijzen dat mevrouw het slachtoffer is van intra-familiaal geweld. Het komt aan betrokkene toe haar aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Verder werd er in het attest van het CAW o.a. verklaard dat de situatie bij haar man onthoudbaar was geworden, het conflict bleek van onverzoeerbare aard waardoor betrokkene niet zomaar kon terug keren naar haar ex-partner en besloot een leven alleen verder uit te bouwen. Echter, van familiaal geweld is nergens sprake. Uit de brief van het openbaar ministerie blijkt dat het onderzoek nog lopende is. Gezien er geen verdere bewijzen werden voorgelegd, er niet wordt aangetoond dat de heer A. E. (...) veroordeeld werd betreffende familiaal geweld kan er niet gesteld worden dat betrokkene het slachtoffer is van familiaal geweld.

Aangezien uit het geheel van deze stukken niet aangetoond is dat er effectief sprake is van familiaal geweld, kunnen we stellen dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing op deze situatie."

Vooreerst wijst verzoekster erop dat zij een verklaring op eer van de heer W.V. een hulpverlener bij het CAW Oost-Vlaanderen heeft voorgelegd en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voorbij is gegaan aan deze verklaring. Zij stipt aan dat deze verklaring dateert van 21 juni 2016 en zij in *tempore non suspecto* reeds hulp zocht omwille van het agressieve gedrag van haar echtgenoot. Verzoekster voert aan dat de verwerende partij weigert om rekening te houden met zowel de vorm als de inhoud van deze verklaring op eer door een derde, gespecialiseerd in slachtofferhulpverlening.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris naar dit document heeft verwezen en tot de conclusie is gekomen dat er "uit het geheel van deze stukken niet aangetoond is dat er effectief sprake is van familiaal geweld". Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat de wetgever, door in artikel 42quater, § 4, 4° voor te schrijven dat het om "bijzonder schrijnende situaties" moet gaan en tevens te verwijzen naar artikelen uit het Strafwetboek, heeft bepaald dat de gepleegde feiten voldoende moeten zijn aangetoond en een zekere mate van ernst moeten vertonen.

Verzoekster werpt op dat zij nooit naar een arts is kunnen of durven gaan uit angst voor represailles vanwege haar echtgenoot. Zij werpt op dat rekening moet worden gehouden met de positie van afhankelijkheid waarin zij zich bevond, zij is immers naar België gekomen om haar echtgenoot te voegen. Zij voert aan dat haar echtgenoot gepoogd heeft om haar op alle manieren te isoleren en

afhankelijk te houden. Aldus weerlegt verzoekster niet dat zij *“geen medische attesten (heeft) voorgelegd die bewijzen dat mevrouw het slachtoffer is van intra-familiaal geweld”*.

Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat geen veroordeling van de heer A.E. werd voorgelegd, zij wijst er evenwel op dat zij een schrijven van het openbaar ministerie heeft voorgelegd waaruit blijkt dat haar verzoek tot verkrijging van bewijs werd afgewezen. Zij verkreeg geen inzage in het dossier omdat het onderzoek nog lopende is. Zij voert aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met dit geval van overmacht. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft overwogen dat *“(u)it de brief van het openbaar ministerie blijkt dat het onderzoek nog lopende is.”* Aldus blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hier wel degelijk oog voor heeft gehad.

Verzoekster wordt bijgetreden waar zij opwerpt dat partnergeweld onder diverse vormen voorkomt. Zij voert aan dat het de verwerende partij niet toekomt om het begrip ‘geweld in de familie’ te gaan herleiden en te beperken tot daden van geweld die duidelijk zichtbaar en bijgevolg eenvoudig te bewijzen zijn. Zo verduidelijkt verzoekster dat de opsluiting waarnaar zij verwijst niet eenvoudig kan bewezen worden. Door erop te wijzen dat de opsluiting waarnaar zij verwijst moeilijk te bewijzen valt, toont verzoekster nog niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft geoordeeld, dat *“uit het geheel van deze stukken niet aangetoond is dat er effectief sprake is van familiaal geweld”*. Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat familiaal of huiselijk geweld verschillende zaken kan omvatten, maar dat de wetgever, door in artikel 42^{quater}, § 4, 4° voor te schrijven dat het om *“bijzonder schrijnende situaties”* moet gaan en tevens te verwijzen naar artikelen uit het Strafwetboek, heeft bepaald dat de gepleegde feiten voldoende moeten zijn aangetoond en een zekere mate van ernst moeten vertonen.

Verzoekster wijst erop dat de politie zich op zondag 23 oktober 2016 naar de echtelijke woonplaats heeft moeten begeven en heeft kunnen vaststellen dat haar huid rood verkleurde ter hoogte van de linkerschouder en linker bovenarm, dat de heer A. toegeeft haar te hebben geduwd, maar de schuld bij haar legt wat getuigt van een gebrek aan schuldgevoel en van een minimaliserende houding. Zij wijst er ook op dat de heer A.E. gekend is bij de gerechtelijke diensten voor fysiek geweld, met name voor 2 verschillende feiten van slagen en verwondingen gepleegd in 2007 en in 2009 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 20). Daargelaten de vraag of verzoekster op ontvankelijke wijze voor het eerst stukken bij haar synthesesmemorie kan voegen, wordt erop gewezen dat verzoekster door te verwijzen naar het proces-verbaal van 23 oktober 2016 de motieven van de bestreden beslissing dat *“er ook geen medische attesten voorgelegd (werden) die bewijzen dat mevrouw het slachtoffer is van intra-familiaal geweld”* weerlegt. Evenmin toont verzoekster aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat *“er niet wordt aangetoond dat de heer A. E. (...) veroordeeld werd betreffende familiaal geweld”*: gekend zijn bij de gerechtelijke diensten is niet hetzelfde als een veroordeling. Bovendien blijkt uit het schrijven van het openbaar ministerie van 7 november 2017 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 20) dat inzake de feiten van 23 oktober 2016 het dossier zonder gevolg werd geklasseerd.

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij het politieel onderzoek had moeten afwachten om haar de kans te geven om alle relevante documenten en informatie te kunnen voorleggen, te meer nu de verwerende partij zelf vraagt naar bewijs van het familiaal geweld aan de hand van processen-verbaal, een gerechtelijke veroordeling of medische attesten. Verzoekster acht het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden. Verzoekster kan niet worden bijgetreden. Overeenkomstig artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet is het beëindigen van het verblijf aan termijnen gebonden zodat de verwerende partij niet steeds kan wachten op de uitkomst van eventuele andere lopende procedures.

Verzoekster werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel heel licht over de feiten is gegaan en weigert rekening te houden met elk ander bewijs dan een doktersattest of een gerechtelijke vaststelling en hiermee voorbijgaat aan de kwetsbare positie van slachtoffers in het geval van huiselijk geweld. Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing niet dat enkel rekening werd gehouden met eventuele voorgelegde medische attesten en processen-verbaal, maar wel dat hier een belangrijker gewicht aan wordt gegeven. Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat de wetgever, door in artikel 42^{quater}, § 4, 4° voor te schrijven dat het om *“bijzonder schrijnende situaties”* moet gaan en tevens te verwijzen naar artikelen uit het Strafwetboek, heeft bepaald dat de gepleegde feiten voldoende moeten zijn aangetoond en een zekere mate van ernst moeten vertonen.

Verzoekster werpt op dat haar verblijf in een crisisopvangcentrum haar kritieke situatie voldoende aantoonst en minstens het vermoeden van familiaal geweld inhoudt. Zij geeft aan daarna te hebben verbleven in een opvangcentrum voor vrouwen. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van 24 januari 2011 waaruit blijkt dat de verwerende partij in een eerdere zaak zelf voorstelde om het bewijs van huiselijk geweld te leveren aan de hand van onder andere de opvang in een vluchthuis, zodat verzoekster verwacht dat rekening wordt gehouden met haar crisisopvang. Aangenomen wordt dat verzoekster doelt op het arrest nr. 54 788 van 24 januari 2011 van de Raad nu ze dat voegt bij haar verzoekschrift en er in haar verzoekschrift ook naar verwijst. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat met het verblijf van verzoekster in een opvangcentrum rekening werd gehouden nu wordt gemotiveerd dat *“er in het attest van het CAW o.a. verklaard (wordt) dat de situatie bij haar man onthoudbaar was geworden, het conflict (...) van onverzoenbare aard (bleek) waardoor betrokkene niet zomaar kon terug keren naar haar ex-partner en besloot een leven alleen verder uit te bouwen.”* Dit attest werd opgesteld door de maatschappelijk assistente van het opvangcentrum waar verzoekster heeft verbleven.

Tevens wordt erop gewezen dat in het arrest nr. 54 788 van 24 januari 2011 wordt vermeld: *“Tevens vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken per schrijven d.d. 12 april 2010 aan verzoekster om voor 20 juli 2010 documenten voor te leggen waaronder bewijzen van huiselijk geweld: processen-verbaal, medische attesten, opvang in een vluchthuis, ...”* Hieruit blijkt dat in dat dossier de Dienst Vreemdelingenzaken middels een schrijven vroeg om documenten voor te leggen, waaronder bewijzen van huiselijk geweld, namelijk *“processen-verbaal, medische attesten, opvang in een vluchthuis, ...”*. Het is duidelijk dat deze bewoordingen afkomstig zijn uit de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken in dat specifiek geval en niet afkomstig zijn van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die zou willen bepalen wat de bewijzen kunnen zijn van huiselijk geweld. De Raad heeft daartoe geen bevoegdheid. Ondergeschikt wordt nog opgemerkt dat het duidelijk is dat de vermelding in een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van *“processen-verbaal, medische attesten, opvang in een vluchthuis, ...”* voorbeelden betreffen van mogelijke bewijzen, en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat als één van deze zaken wordt voorgelegd, er een bewijs is geleverd.

Verzoekster voert aan dat uit het gegeven dat de heer A. diegene is die de echtscheidingsprocedure heeft opgestart nog maar eens de dynamiek van hun relatie blijkt en hij opnieuw de controle wil bewaren en hij op die manier uiting geeft aan zijn dominante gedrag. Door louter aan te stippen dat de heer A. de echtscheidingsprocedure heeft opgestart maakt verzoekster nog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“uit het geheel van deze stukken niet aangetoond is dat er effectief sprake is van familiaal geweld”*.

3.1.3.4. Verzoekster stipt aan dat ingevolge artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet de verwerende partij rekening dient te houden met de economische situatie, de sociale - en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin er bindingen zijn met het land van oorsprong. Verzoekster werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft willen houden met haar inschrijving bij de VDAB (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 8), met haar arbeidsovereenkomsten en loonfiches bij V.I. van december 2016 - maart 2017 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 9) met haar loonbrief A. van 20 maart 2017 - 26 maart 2017 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 10). Verzoekster stipt verder aan dat zij ook nog zelfstandige in hoofdberoep was gedurende de periode van 4 april 2017 tot 30 juni 2017 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 14). Er wordt evenwel op gewezen dat in de bestreden beslissing hierover het volgende wordt uiteengezet:

“Volgende documenten worden voorgelegd:

(...)

- Inschrijvingsbewijs VDAB dd. 1.12.2016; arbeidsovereenkomsten bij VIO interim (Week: 1, 11, 49, 51, 52) + loonfiches bij werkgever VIO interim voor de periode december 2016 - maart 2017; arbeidsovereenkomst ASAP.be dd. 20.03.2017 + loonfiche periode 20.03.2017 - 26.03.2017; attest van aansluiting bij securex integrity Vrij Sociaal Verzekeringsfonds voor Zelfstandigen dd. 10.04.2017: het feit dat betrokkene werkt vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden. Een tewerkstelling getuigt niet van een zekere mate van integratie die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan. Immers, tewerkstelling is een noodzakelijkheid om te kunnen voorzien in bestaansmiddelen om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden, Betrokkene kan haar werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is

en aan de slag is, is het redelijk aan te nemen dat haar leeftijd een terugkeer naar het land van herkomst haar niet hindert."

Verzoekster toont niet aan met welk van de door haar aangebrachte elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden. In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld dat de tewerkstelling geen obstakel is om terug te keren naar het land van herkomst. Er wordt uitgelegd dat dit juist aantoont dat het voor verzoekster geen probleem hoeft te zijn om in het land van herkomst werk te vinden en dat tewerkstelling zelf niet getuigt van integratie die een terugkeer in de weg zou staan.

Verzoekster werpt vervolgens op dat geen rekening werd gehouden met haar loonbrieven van A. dienstencheques van juli 2017 – augustus 2017 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 11), van haar loonbrief bij T-interim van 31 juli – 6 augustus (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 12), van de arbeidsovereenkomst en loonbrief bij B.M. van 19 september 2017 – 18 augustus 2018 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 13). Er wordt op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster haar loonbrieven van A. dienstencheques van juli 2017 – augustus 2017 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 11), haar loonbrief bij T-interim van 31 juli – 6 augustus (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 12), de arbeidsovereenkomst en loonbrief bij B.M. van 19 september 2017 – 18 augustus 2018 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 13) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre het de bedoeling van verzoekster lijkt te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken wordt erop gewezen dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde loonbrieven van A. dienstencheques van juli 2017 – augustus 2017 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 11), van de loonbrief bij T-interim van 31 juli – 6 augustus (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 12), van de arbeidsovereenkomst en loonbrief bij B.M. van 19 september 2017 – 18 augustus 2018 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 13) kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Verzoekster werpt op dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zij gedurende een korte tijd een beroep heeft moeten doen op het OCMW gedurende de periode dat zij opgevangen werd en dat zij toen zij aan het werk kon, geen beroep meer heeft gedaan op een uitkering. Er wordt evenwel op gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met deze gegevens rekening heeft gehouden en hierover het volgende heeft uiteengezet:

"Volgende documenten worden voorgelegd:

(...)

- Attesten OCMW Gent dd. 9.01.2017 en 16.03.2017 waaruit blijkt dat betrokkene een leefloon werd toegekend voor de periode 23.10.2016 – 31.01.2017, en op datum van 16.03.2017 geen financiële steun ontvangt vanuit het OCMW Gent. Nochtans, uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene voor de periode oktober 2016 - juni 2017 een leefloon heeft verkregen, al dan niet in mindering gebracht door haar tewerkstelling. Bij het verkrijgen van een leefloon kan men bezwaarlijk stellen dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk."

Verzoekster toont niet aan met welk van de door haar aangebrachte elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden. Dat wordt vermeld dat het verkrijgen van een leefloon bezwaarlijk aantoont dat ze op een bijzondere manier is geïntegreerd in het Rijk, is niet kennelijk onredelijk. De omstandigheid dat verzoekster dit leefloon, al dan niet in mindering gebracht door haar tewerkstelling, ontving in de periode waarin zij opgevangen werd na de problemen met haar echtgenoot, doet *in casu* geen afbreuk aan het niet kennelijk onredelijk karakter van dit motief gezien uit de bestreden beslissing blijkt dat evenzeer rekening werd gehouden met de tewerkstelling van verzoekster. Daarover oordeelde de verwerende partij dat tewerkstelling geen obstakel is om terug te keren naar het land van herkomst, dat dit aantoont dat het voor verzoekster geen probleem hoeft te zijn om in het land van herkomst werk te vinden en dat tewerkstelling zelf niet getuigt van integratie die een terugkeer in de weg zou staan.

Waar verzoekster nog opwerpt dat haar huidige werkgever dermate tevreden over haar is dat hij haar een jaarcontract heeft aangeboden, wordt erop gewezen dat hierboven reeds werd uiteengezet dat zij dit element niet heeft voorgelegd aan de verwerende partij en dat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet ter kennis werden gebracht vóór het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster werpt verder op dat geen rekening werd gehouden met het attest van aanmelding en het contract van 12 april 2016 bij inburgering Gent (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 15) met het certificaat van de opleiding Nederlands Tweede taal van 10 november 2016 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 16) en het inschrijvingsbewijs voor de opleidingen Nederlands tweede taal voor de schooljaren 2016-2017 en 2017-2018 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 17). Verzoekster stipt aan dat uit deze gegevens blijkt dat zij een sterke wil heeft om het Nederlands machtig te worden en zij ook nog eens vloeiend Frans en Duits spreekt.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Volgende documenten worden voorgelegd:

- Attest van aanmelding bij inburgering Gent + contract inburgering dd, 12.04.2016; inschrijvingsformulieren Nederlands + deelcertificaat dd, 10.11.2016: gezien het kennen van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat zij heden reeds geïntegreerd is in ons land”.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de door haar aangebrachte gegevens niet in rekening werden genomen. Tevens is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat het kennen van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, zodat dit feit niet aantoonde dat zij grote inspanningen geleverd heeft om zich te integreren. Ten overvloede wordt opgemerkt dat uit het verzoekschrift en de synthesememorie blijkt dat verzoekster Duits geleerd heeft in Marokko.

Verzoekster werpt op dat het voor haar niet evident is om terug te keren naar haar land van herkomst gelet op de Marokkaanse cultuur en zij als gescheiden vrouw die haar maagdelijkheid heeft verloren, moet terugkeren. Zij voert aan dat zij zal worden beschouwd als de schande van de familie en dat zij nog amper banden heeft met haar land van herkomst aangezien zij op jonge leeftijd getrouwd is en haar land verliet. Verzoekster maakt niet aannemelijk, nu zij sinds december 2015 in België verblijft en de bestreden beslissing dateert van 22 augustus 2017 dat op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat *“(w)anneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft, Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.”*

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij om bijkomende informatie had kunnen vragen met betrekking tot het familiaal geweld en haar sociale en culturele integratie teneinde een zicht te kunnen krijgen op het geheel van de feitelijke gegevens om tot een correcte en redelijke beoordeling te bekomen. Verzoekster betwist niet dat zij met een schrijven aan haar betekend op 14 maart 2017 werd uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van haar dossier over de eventuele intrekking van haar verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid en § 4 van de vreemdelingenwet bewijsstukken over te maken, hetgeen zij ook heeft gedaan. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij er op grond van artikel 42quater van de vreemdelingenwet of op grond van de materiële motiveringsplicht nogmaals toe gehouden zou zijn om verzoekster uit te nodigen om bijkomende bewijsstukken over te maken.

3.1.3.5. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 42quater van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.6. Het eerste middel is ongegrond.

3.1.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de

staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonde tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

(...).”

Te dezen werpt verzoekster op dat geen aandacht werd besteed aan de voorgelegde verklaring op eer door de heer W.V., zijnde een hulpverlener bij CAW Oost-Vlaanderen. Zij werpt op dat deze verklaring nochtans een doorslaggevend bewijsstuk is aangezien dit aantoonde dat zij reeds *in tempore non suspecto* op zoek was naar hulp inzake het familiale geweld vanwege haar echtgenoot. Zij stipt aan dat de heer V. geen belang heeft bij het afleggen van een verkeerdelijke verklaring, waardoor deze niet in twijfel kan worden getrokken. Hieromtrent kan worden verwezen naar hetgeen hierover *supra*, onder punt 3.1.3.3., werd uiteengezet.

Verzoekster werpt nogmaals op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er geen rekening mee heeft willen houden dat zij geen inzage noch afschrift van het dossier bij het openbaar ministerie kon verkrijgen aangezien het onderzoek nog lopende was, hetgeen blijkt uit een brief van het openbaar ministerie. Verzoekster werpt op dat waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verwijst naar een gebrek aan verdere bewijzen en een gebrek aan veroordeling van de heer A. wegens familiaal geweld er geen rekening werd gehouden met de feitelijke gegevens en de bestreden beslissing onzorgvuldig werd voorbereid en er minstens bijkomende informatie had kunnen worden opgevraagd. Hieromtrent kan worden verwezen naar hetgeen hierover *supra*, onder punt 3.1.3.3., werd uiteengezet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.1.3.8. Verzoekster stipt ten slotte nog aan dat zij op 8 december 2015 België is binnengekomen en dat het verzoekschrift ter inleiding van de echtscheiding dateert van 8 december 2016 zodat haar huwelijk wel degelijk net binnen de termijn van 1 jaar in het Rijk valt, zodat zij naar eigen zeggen valt onder de

uitzondering van artikel 42^{quater}, § 4, 1° van de vreemdelingenwet, waardoor haar verblijfsrecht niet kon beëindigd worden.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42^{quater}, §4, 1° kunnen we stellen dat betrokkene en haar ex- echtgenoot gehuwd zijn 19.09.2012 te Marokko, betrokkene sedert 14.12.2015 haar verblijfplaats had bij haar echtgenoot te Gent, de partijen feitelijk gescheiden zijn sedert 18.11.2016 kunnen we niet stellen dat betrokkenen 3 jaar gehuwd/samenwonend zijn waarvan 1 jaar in het Rijk.”

Verzoekster toont niet aan en evenmin blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat haar Belgische echtgenoot zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan België.

Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (*Parl.St.* Kamer, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet uitgelegd worden blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van “*permanent samenwonen*” van de betrokkenen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet.

Artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (*c.q.* de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “*het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)*”.

Verzoekster betwist niet dat zij en de heer A. “*feitelijk gescheiden zijn sedert 18.11.2016*”. Verzoekster betwist niet dat zij geen gezinscel meer vormt met haar Belgische echtgenoot. Dit blijkt tevens uit de stukken van het administratief dossier: verzoekster en haar echtgenoot hadden zware relationele moeilijkheden, verzoekster werd op 15 november 2016 opgenomen in een opvangcentrum, verzoekster besloot een leven alleen verder op te bouwen, de echtscheidingsprocedure is ingezet (“*attest van Verblijf in opvangcentrum*” van het CAW d.d. 20 maart 2017); zodra verzoekster in België aankwam bleek haar echtgenoot een ander persoon te zijn, ze kwijnde weg onder zijn terreur, op 23 oktober 2016 is de politie tussengekomen en werd zij door de politie naar het opvangcentrum gebracht (conclusie van verzoeksters raadvrouw in de echtscheidingsprocedure neergelegd op 22 februari 2017). Er is *in casu* geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen verzoekster en haar Belgische echtgenoot. Aldus toont verzoekster niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, met name omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is, om de loutere reden dat “*(h)et verzoekschrift ter inleiding van de echtscheiding dateert van 8 december 2016*” en zij België was binnengekomen op 8 december 2015.

Een schending van artikel 42^{quater}, § 4, 1° van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste en het tweede middel van de synthesesamenvatting zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET